

Recensie: Grace Jones*1/2

De Bijloke Gent
donderdag 6 juli 2017

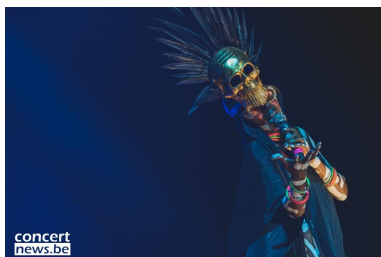

foto © Bruno Bollaert

Recensie:

De 69-jarige Jamaicaanse Grace Jones bracht op Gent Jazz een standaardset en een show die al een paar jaar meegaat. Op artistiek vlak speelt ze dus op automatische piloot en het kritische publiek lijkt dat ook maar al te goed door te hebben aan de Bijlokesite. Met slechts 11 nummers op de setlist vraag je je als journalist nog voor het optreden begint af hoe ze er in godsnaam in slaagt om daar anderhalf uur mee te vullen. Simpel zo blijkt: door bijna na elk nummer een kledingaccessoire erbij te halen, te brabbelen in een taal die een mengeling van Engels en Frans met veel haar op is, maar vooral door afsluiter 'Slave to the rhythm' een kwartier aan een stuk te brengen waarbij ze twaalf minuten onafgebroken hoolahoopt.

Met bijna een kwartier vertraging laat de diva op zich wachten. Zoals vanouds heeft ze een korset aan en een maillotbroekje. Verder is ze gebodypaint alsof ze rechtstreeks uit een Afrikaanse stam geplukt is. Bij 'Nightclubbing', een cover van Iggy Pop, draagt ze een gouden dodenmasker, een doodshoofd. De elektrische gitaar, bas en drums klinken dan al stevig door. Een zwarte staart draagt ze tijdens 'Private life', een verwijzing naar de zebra. Op een kinderlijk toontje zegt/zingt ze repetitief 'O o forgot my dildo. E e forgot my dildo' terwijl ze een voorbinddildo bovenhaalt bij 'My Jamaican Guy' en daar lustig mee zwiert. Na het nummer roept ze 'suck it!' naar iemand van haar crew tijdens een kledingwissel.

Jones adviseert ons om zeker in de huidige tijden seks te hebben, balt de vuisten, en trekt haar armen naar voor en achter. Bij 'Shenanigans' haalt ze strooien rokjes boven. Qua stereotypering kan dat tellen. Als sommige mensen al vallen over de manier waarop zwarten (met dikke lippen) afgebeeld worden in een album Suske en Wiske, dan vragen we ons openlijk af wat ze hier dan wel niet van moeten denken. 'Give me some coke. There is no coke!' schreeuwt Jones het uit, terwijl ze later zou refereren naar het drankje, niet de drugs. Het Amerikaanse merk is hier niet te vinden. Gent Jazz serveert een ander, minder gekend merk.

De zangeres raadt ons aan: "Never fall in love because in that case you lose control. Be in love." terwijl ze grotendeels parlando een schabouwelijke versie van 'La vie en rose' brengt begeleid door akoestische gitaar en synths. 'I'm so hot. It feels like I'm in Jamaica!' zegt ze. Ze geeft mee dat ze ontdekt heeft dat er een kerkje achter het hoofdpodium is en doopt het meteen om in een 'rock 'n roll church' terwijl ze meegeeft dat ze naar de kerk gaat. 'Amazing Grace' dat ze omzet tot een spiritual en waarbij ze kiest voor improvisatie is hét kantelmoment van het optreden. De beatring die ze hanteert krijgt de handen van het publiek moeiteloos op elkaar. Haar glitterhoedje wordt een discobol tijdens 'Love is the drug' van Roxy Music. 'Pull up to the bumper' laat ze door het publiek zingen wanneer ze de micro eraartoe richt. De gouden confetti zorgt voor het klassieke showeffect. En verder duikt ze de frontstage in door op de schouders van een veiligheidsagent plaats te nemen. Maar het indrukwekkendst van al is en blijft haar hoola hoopact. Ze doet 'm al jaren, dus nieuw is het niet. Maar het blijft erg straf om te zien.

Toch kunnen we ons niet van de indruk ontdoen dat Grace Jones op artistiek vlak nog bitter weinig toevoegt en vooral datgene brengt dat ze al jaren doet. Het feit dat ze zo veel het podium afgaat om een item erbij te halen, werkt tegen de show die daardoor meermaals inzakt. Het ritme van het concert en de spanningsboog is

daardoor veel te slap waardoor het geheel bij momenten opvallend saai en vervelend wordt.

< Bert Hertogs >

De setlist:

Nightclubbing (cover Iggy Pop)

This Is

Private Life (cover The Pretenders)

My Jamaican Guy

Shenanigans

La Vie En Rose

Williams' Blood

Amazing Grace

Love Is the Drug (cover Roxy Music)

Pull Up to the Bumper

Slave to the Rhythm